

SALLY GREENOVÁ

SVĚT
DÉMONŮ

ZLODĚJI DÝMU

COOL
BOO

Svět démonů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sally Greenová

Svět démonů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SALLY GREENOVÁ

SVĚT
DÉMONŮ

Přeložila Jana Jašová

Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London

Text copyright © Half Bad Books Ltd., 2019

The author has asserted her moral rights

All right reserved

Map and chapter illustration by Alexis Snell

Translation © Jana Jašová, 2020

ISBN tištěné verze 978-80-7544-944-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-951-1 (1. zveřejnění, 2020)

Indymu

COO
BOO

Je zakázáno nakupovat, směňovat, získávat, jakkoli si obstarávat, vdechovat, polykat či jakýmkoli způsobem používat dým démonů.

Zákoník Pitorie, Č.I., odst. 43.1

SEVERNI PLANINA

BRIGANTSKO

• PRAVONT

HERDENE • BOLLVN

ROSSARB

• JESTRÁBÍ POLE

• DONNAFON

ROSSARBSKÝ
ZÁLIV

BRIGANTSKÁ
ARMÁDA

PITORJSKÁ
ARMÁDA

PIKOP
ARMÁDA

ARMÁDA
PIKOP
ARMÁDA

PITORJE

PORNAN

HAVERSHAW

Zayn

ROSSARB,
PITORIE

Princ Zayn hleděl z hradeb Rossarbu.

Město pod ním se nořilo do temnoty, změř střech a komínů, které jako by se mezi sebou přetlačovaly, a za nimi šmouha městských hradeb, střežených několika stovkami jeho nejlepších vojáků. A dál, na jihu, moře světla – tam, kde za svitu pochodní pokračovala v invazi brigantská armáda o síle tisíců mužů.

„Co si myslíte?“ zeptal se modrovlasého muže, který stál vedle něj. „A nesnažte se mi mazat med kolem pusy.“

„Dělal jsem to snad někdy?“ opáčil generál Davyon, ale rozhlédl se kolem, jako by hledal něco pozitivního. „Město padne. Je to jen otázka času. Je jich moc a nás zase moc málo, abychom jim zabránili zdolat opevnění. Až budou ve městě, barikády v ulicích je trochu zpomalí, ale najdou si cestu – přes domy, po domech... Barikády jim zkomplikují postup, ale nás drží v pasti.“

Zayn se ušklíbl. „Nechtěl jsem sice med kolem pusy, ale sůl do rány taky ne.“

„Ustoupíme do hradu,“ pokračoval generál Davyon, „a budeme čekat, až dorazí lord Farrow s posilami. Brigantáné nemůžou riskovat obklíčení. Budou muset ustoupit a pak můžeme vyrazit do protiútoků.“

Zayn přikývl. „Pokud dokážeme udržet hrad. Pokud Farrow vůbec dorazí... A jestli ne, riskuju, že ztratím všechno... všechny.“ Promnul si obličej. Oči měl opuchlé, tělo ho bolelo z toho, jak už celé dny téměř nespál. „Rozhodl jsem se správně, Davyone?“ Aloysius žádal vydání své dcery princezny Catherine, jinak obsadí Rossarb a povraždí všechny jeho obyvatele. Když se Zayn díval na množství mužů mašírujících s pochodněmi, věděl, že město je ztraceno a s ním i životy mnoha lidí. Mohl je ušetřit, kdyby obětoval ten jediný.

Generál zaváhal. „To můžete vědět jen vy, Vaše Výsosti. Jenže půlnoc už se rychle blíží, takže...“

„Je trochu pozdě na to, abych změnil názor,“ dořekl za něj Zayn. Na chvíli si dovolil pomyslet na Catherine – její úsměv, smích, její oči, které se upírají do jeho... Ne, nikdy by Catherine nevydal jejímu krutému otci.

„Jsou netrpěliví,“ zamumlal Davyon.

Při jeho slovech se z řad Brigantanů vznesla salva hořících šípů, a zatímco klesaly k městským hradbám, následovala další. Z východní strany opevnění se ozval řev. Takže útok už začal i tam.

Zayn při pohledu na ohnivou palbu strnul, než se k městu obrátil zády. „Pojďme. Máme co dělat.“

Oba muži spěchali do princových komnat. Tam Zayn prolétl očima dopis, který čekal nepodepsaný na jeho stole.

Knížeti Theloniovi, vládci Calidoru

Píšu tento dopis, když už začala bitva o Rossarb, takže musím být stručný. Váš bratr král Aloysius Brigantský napadl Pitorii a již pozabíjel spoustu věrných poddaných mého otce, krále Arella.

Nejde ale o pouhou dobovačnou válku. Váš bratr má další cíl. Zde v Rossarbu se mnou pobývá Vaše neteř, princezna Catherine, a podle jejího názoru bylo cílem Vašeho bratra odjakživa zbavit Vás vlády nad Calidorem. Všechny Aloysiovy činy, včetně mého domluveného sňatku s Catherine a pokusu o vraždu mého otce, byly jen zástěrkou pro to, aby jeho armáda mohla vtrhnout na Severní planinu a získat její nejcennější zdroj – dým démonů.

Aloysius má v plánu vytvořit neporazitelnou armádu z chlapců, užívajících dým purpurových démonů. Pokud takový dým vdechují mladí lidé, ať už chlapci nebo dívky, získají nesmírnou sílu a rychlost, takovou, že se s nimi nemůže měřit ani ten nejzocelenější voják. Viděl jsem na vlastní oči, co takový dým dokáže, a jeho účinky jsou prostě nepředstavitelné.

Berte prosím tento dopis jako varování i jako žádost.

Varuji Vás, že jakmile se král Aloysius zmocní Severní planiny a díky dýmu vytvoří svou neporazitelnou armádu, vytáhne na Calidor.

Aby se tak nestalo, žádám Vás, abyste se připojil k našemu boji proti němu.

Zayn dopis podepsal, kápl na pergamen trochu modrého vosku a do něj vtiskl svou pečeť. Na vnější stranu složeného listu napsal:

Tento pergamen musí být co nejrychleji doručen knížeti Theloniovi z Calidoru. Na rozkaz prince Zayna Pitorijského poskytněte jeho doručiteli veškerou podporu a umožněte mu volný průchod.

Pak podal list Davyonovi. „Postarejte se, aby ho odnesl váš nejrychlejší běžec. Pokud město padne, jeden muž by se v tom zmatku mohl dostat ven.“

Sotva Davyon zastrčil dopis do kapsy, dveřmi se dovnitř vřítíl strážný. „Vaše Výsosti, chtěl jste ohlásit jakýkoli průnik nepřítelů... Jižní brána už padla a ustoupili jsme ke druhé barikádě. Oheň se rychle šíří, hodně budov už je v plamenech.“

To bylo ještě rychlejší, než Zayn očekával.

„Co východní a západní brána?“

„Východní ještě drží. Západní čelí prudkému náporu.“

Zayn s Davyonem se rozběhli k západní bráně. Skupina Brigantánů se už dostala skrz ni a teď je zadržovala jen hrstka modrovlasých vojáků.

Zayn tasil meč a vrhnul se do boje. V uplynulých týdnech často posílal svoje muže do útoku, ale velel jim jen z dálky. Trénoval a při-

pravoval se, ale až teď se ocitl přímo uprostřed bitevní vřavy. A tohle, skutečný boj, se nepodobalo ničemu, co dosud zažil. Poháněl ho strach i energie, očima visel na protivníkovi, obrovi v brigantské helmě, ale uvědomoval si i další dění kolem sebe. Vedle něj zavřískl jeho voják, který přišel o paži. Brigantský obr klopýtl o mrtvolu probodnutou hořícím šípem. Ruka s mečem mu vylétla od těla, aby udržel rovnováhu, a Zayn ho sekl do žaludku. Obrova střeva mu vyhřezla k nohám. Zayn překročil padajícího protivníka a zaútočil na dalšího Brigantana.

Společně se vojákům podařilo zatlačit nepřátele zase za bránu, která už hořela, jenže mezitím se další Aloysiovy jednotky hrnuly do města přes hradby. Zayn zavolal na Davyona: „Snažte se je u brány zpomalit co nejvíc, pak ustoupíme k další barikádě.“ Plameny už šlehaly vysoko, když Zayn a hrstka modrovlasých vojáků ucoupli, aby vykryli příští útok. Od improvizované barikády z dlažebních kostek se k nim rozběhl další voják.

„Vaše Výsosti! Brigantané jsou v hradu! Jsou všude!“

„Cože? Jak to?!“

„Přišli ze severu, dostali se přes hradby po lanech.“

„Myslel jsem, že hrad je nedobytný.“ Zayn se zamračil na Davyona.

Generál se tvářil šokovaně a zamumlal: „To jsme si mysleli všichni. Jestli jsme ztratili hrad, ztratili jsme všechno. Nemáme kam ustoupit.“

Princ se zadíval na pevnost a spatřil, jak z ní stoupá kouř. „Ano, je dobyt. Prohráli jsme.“

Selhal. Ale musel udělat ještě něco. „Davyone, chci, abyste pomohl princezně Catherine. Jak znám Ambrose, nějak ji dostal ven. Najděte ji. Odvedte ji z Rossarbu, ukryjte ji, udělejte všechno, abyste ji ochránil.“

Davyon zavrtěl hlavou. „Ne, Vaše Výsosti. Mám zůstat po vašem boku za všech okolností. Zvláště za *takovýchto* okolností.“

„Změna plánu. Chci, abyste se postaral o princeznino bezpečí, ať se se mnou stane cokoli.“

„To ne... nemůžu. Přísahal jsem, že budu chránit váš život. Že za vás položím svůj.“

„Odmítáte uposlechnout můj rozkaz?“

„Ne, ale... prosím vás, Vaše Výsosti. Mou povinností je chránit vás, zůstat s vámi.“

„Vaší povinností, Davyone, je udělat, co vám přikazuju. Od této chvíle je vaší prioritou osud princezny Catherine. Rozumíte? Pokud se-
žete v tomhle, selžete jako můj generál.“

„To už jsem selhal, Vaše Výsosti. Měl jsem hradu zajistit lepší obranu.“

„Pak pro mě teď udělejte tohle, ať mi to vynahradíte, Davyone. Chraňte princeznu Catherine, jako byste chránil mě. Víte, jak mi na ní záleží.“

Davyon přikývl.

„Přísahaňte.“

„Přísahám.“

Zayn ze sebe vynutil úsměv. „Víte, jak vás mám rád, můj příteli.“ Objal staršího muže, který stál ztuhle jako prkno. „Najděte ji, a pokud to půjde, doručte můj dopis Theloniovi.“

Davyon se uklonil. „Bylo mi ctí vám sloužit, pane.“

„Mně bylo ctí vám velet, generále. Ale do hajzlu, vy to říkáte, jako bychom se loučili navždycky! Mám v plánu se z toho blázince vysekat a sejdeme se, až bude po všem.“

„I to bude pro mě čest, Vaše Výsosti,“ uklonil se Davyon a zmizel v oblaku hustého kouře.

Zayn se za ním díval s jistotou, že už svého generála nikdy nespatří. Ani Catherine, ani otce, nikoho... nikoho kromě těch pár modrovlasých vojáků, kteří budou bojovat po jeho boku až do konce.

Ulicí od hradeb se k barikádě hrnuli Brigantané. Muže vedle prince zasáhl oštěp a Zayn se s hněvivým řevem vrhl proti nepříteli. Pitorijci trochu ustupovali, jenže v podstatě neměli kam, když hrad už padl. Kličkovali zadními uličkami a průchody plnými kouře, až se pomalu dostali na náměstíčko. Podle pachu to, kde se konal rybí trh.

Zayn i jeho muži zůstali stát uprostřed plácku, ze všech stran obklopení Brigantany. Všude kolem bylo jen hořící město. Nedalo se uniknout.

Vtom se mezi Brigantany prodral kupředu muž, jehož Zayn poznal. Boris, Catherinin bratr.

„Princi Zayne, město je dobyto. Hrad je v našich rukou. Vzdejte se a ušetříme vaše životy.“

„Lžete!“ vyštěkl Zayn. „Brigantsko nikdy nenechává zajatce naživu.“

„Necháváme je naživu tak dlouho, jak se nám zlíbí. Některé hodiny, jiné dny. U vás to třeba bude i celý měsíc.“

„Radši zemřu teď a tady.“

Boris se ušklíbl. „Bohužel pro vás tohle není v nabídce.“

Brigantáné už pomalu postupovali k obklíčenému hloučku. Zayn teď Borise přes zeď nepřátelských uniforem neviděl, ale uslyšel jeho rozkaz, vydaný jasným zvučným hlasem.

„Všechny modrovlasé zabijte. Prince přiveďte ke mně.“

Edyon

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

Edyon vzhlédl ke hvězdám. Byly rozsypané po noční obloze jako zrnka soli na křupavé kůžičce pečených ryb. *Ne, nemysli na jídlo.*

Místo toho se zadíval do tmy před sebou, na vzdálené kopce, kde hořely ohýnky. *Nemysli ani na teplo!*

March stál vedle něj, obličej bledý a oči stříbrné. Vypadal k smrti vyčerpaně, jako by se sotva držel na nohou. *Ne, nemysli na smrt! Nemysli na vyčerpání. Ani na noby ne.*

Ty Edyonovy byly bolavé a zmrzlé. Taky sotva stál. „Asi není žádná šance, že by ty ohně zapálili Pitorijci a čekali u nich na nás s jídlem, vínem a slavníky?“

March zavrtěl hlavou. „Ambrose říká, že jsou to Brigantani.“

Noc předtím unikli bitvě a vypálení Rossarbu a s princeznou Catherine, sirem Ambrosem a hrstkou dalších uprchli na Severní planinu, jenže už teď měli v patách pronásledovatele.

Ironie byla v tom, že brigantská armáda (proslulá jako drsná, brutální cháska) si užívala dobrodiní ohňů, zatímco Edyon (uhlazený, citlivý, kultivovaný mladý muž) neměl na zahřátí nic lepšího než tenký plášť páchnoucí kouřem. „Nechápu, proč nemůžeme rozdělat oheň,“ zamumlal. „Stejně nás sledovali. Vědí, že jsme tady.“

„Ve tmě nás nemůžou vystopovat. Nemůžou vědět jistě, kde jsme.“

Kdybychom rozdělali ohně, mohli by být v pokušení za námi někoho poslat.“

„To stejně udělají, jen co začne svítat,“ namítl Edyon. „Jak daleko za námi jsou?“

„Asi den cesty, to tedy alespoň tvrdí Ambrose. Potřebujeme jen získat náskok. Zrychlit.“

„To snad nemyslíte vážně? Rychleji už jít nemůžeme.“

„Musíme.“

Edyon už se nechtěl dívat na brigantské ohně ani na hvězdy. Svezl se na zasněženou zem, zalezl zpátky do přístřešku a přetáhl přes sebe plášť. I teď v létě byla tady na planině zima a ze severu fičel chladný vítr. Zastavili se na vrcholku kopce, plného mělkých jeskyní, z nichž si Edyon jednu zabral.

„Vždycky jsem si myslel, že je můj život nudný,“ ozval se, když odstranil malé kamínky, které by ho zespodu bodaly. „Co bych teď dal za den plný čistokrevné nudy. Nebo nicnedělání. Nebo posedávání na polštáři – ano, na polštáři! – a váhání, jestli si mám dát dušenou směs, nebo kuřecí koláč, červené víno, nebo bílé... Za procházku k řece nebo do kopců...“

„Co takhle zmlknout a spát? Potřebujeme si odpočinout.“

„Jak rád bych si dal dušenou směs nebo koláč!“ Všichni dostali po dni stráveném pochodem jen šálek ovsá namočeného ve vodě. Nic víc. Jen nabobtnalý oves. „A sklenici vína, jakéhokoli vína. Nebo i piva. Hlavně už žádné pochody.“

„Tak už sakra spi!“

„Pardon, pane.“ Byla to Tanya, komorná princezny Catherine. Vypadala opravdu hrozně, s tváří začerněnou od kouře a temným výrazem v očích, když stála u vchodu do Edyonova přístřešku. „Princezna by ráda věděla, jestli se k ní připojíte.“

Edyon si povzdychl. Se svou nově objevenou sestřenkou princeznou zatím sotva stačil promluvit a lichotilo mu, že ho zve mezi své blízké, ale byl stále ještě unavený, a kdo byl vlastně v jejím nejužším kroužku? Komorná a nějací vojáci. A o čem se mohli radit? Leda o tom, jak brzy je Brigantáné chytí, ne? Nejradši by na to všechno zapomněl. „Chtěl jsem jít spát. Je to naléhavé?“

„Nemám poněti, pane. Mám princezně vyřídit, že máte na práci něco důležitějšího?“

Edyon ignoroval její sarkasmus a vysoukal se na nohy. „Jsem jen unavený, hladový a promrzlý a dostal jsem radu, že by bylo moudré se na zítřejší útěk trochu vyspat. Nicméně mi bude potěšením připojit se k princezně.“

Tanya s rukama v bok vykročila před ním a mladík slyšel, jak si mumlá: „To bys měl zkusit, co je to únava, hlad a zima, a mít přitom na sobě živůtek a sukni.“ Žuchla sebou na zem do hloučku bělovlasých vojáků, kteří se rozesmáli čemusi, co jim řekla, a otáčeli se po Edyonovi.

Ten se v doprovodu Marche vydal do kopce, na jehož vrcholku čekala princezna Catherine se sirem Ambrosem a jedním z vojáků prince Zayna – starším, štíhlým a svalnatým modrovlasým důstojníkem.

Princezna je přivítala vyčerpaným úsměvem. „Edyone, Marchi, díky, že jste za námi přišli. Tohle je generál Davyon z osobní gardy prince Zayna.“

„Dobrý večer, generále,“ usmál se na něj Edyon, ale pak mu došlo, že člen osobní stráže nikdy neopustí svého prince, pokud jeho pán nepadne. Rysy se mu napjaly, když se zeptal: „Znamená to...? Princ...?“

Davyon se zamračil, což nebyla žádná velká změna v jeho už tak zachmuřeném výrazu. Vypadal, jako by se v životě neusmál. „Znamená to jen tolik, že princ mě pověřil zvláštním posláním. I když v posledních hodinách byla nejpálčivějším úkolem obrana Rossarbu, princ pokládá za svou nejdůležitější povinnost ochránit před nepřítelem celou Pitorii. Předal mi zprávu, kterou je třeba doručit knížeti Theloniovi. Varuje ho před Aloysiovými plány vytvořit neporazitelnou armádu z chlapců a žádá ho, aby se připojil k boji Pitorie proti Brigantsku. Nemůžu ten úkol vyplnit osobně, protože mě princ pověřil další povinností – chránit princeznu.“

Catherine natáhla ruku se svítkem k Edyonovi. „Takže jsem navrhla, abys dopis svému otci odnesl ty, Edyone. Je třeba, aby kníže Thelonijs pochopil vážnost a naléhavost situace i to, jakou moc má dým démonů. Pokud se jeho armáda spojí s pitorijskou, naše společné vítězství bude jistější a rychlejší.“

Edyon cítil, že tenhle úkol s sebou nese velkou zodpovědnost, ale je to i pocta. A kdo by líp chápal nutnost spojení než on, s matkou z Pitorie a otcem z Calidoru? „Vynasnažím se ze všech sil, abych tu zprávu otci doručil.“ Převzal si svitek. Ve tmě sotva rozeznával písmo na vnější straně, ale viděl princovu pečeť.

Davyon se ozval: „Tehle pergamen zaručuje nositeli volný a svobodný průchod Pitorií a přepravu lodí do Calidoru.“

„Výborně.“ Edyon se ovšem neovládl, aby nedodal: „Takže stačí být rychlejší než Brigantáné, co jsou nám v patách, a vyhýbat se démonům.“

Catherine

SEVERNÍ PLANINA,
PITORIE

*Běž, mé dítě, běž,
tam co je ta věž.
Vlci už vyjí blíž,
najdi si rychle skrýš.*

Brigantská ukolébavka

„Nevidím je.“ Catherine mžourala do zářícího sněhu.

„V nejnižší části římsy. Nalevo od vrcholu.“ Ambrosův hlas zněl vyrovnaně, ne polekaně, ale bylo v něm ještě něco jiného. Jako by ztvrdnul, pokryl se vrstvou ledu. Tak jako všechno tady.

Obloha byla světle šedá, tmavla a jako by se trochu houpala. Catherine se opírala o hůl, kterou jí to první ráno udělal jeden z jejích vojáků Geratan. Připadalo jí to už tak dávno, i když ve skutečnosti to bylo teprve včera... ne, předevčírem. Všechno jí splývalo. První noc strávili v mělkých jeskyních, druhou pochodovali a teď bylo téměř poledne třetího dne po jejich útěku z Rossarbu.

Catherine se přiměla zaostřit pohled na vzdálené úbočí hory. A tam je viděla, malé tmavé tečky. Nejdřív se zdálo, že jich je jen hrstka, ale objevovaly se další a další, pohybovaly se po svahu dolů a na bílém sněhu

se spojovaly v jedinou temnou skvrnu. Předtím byli vojáci mezi stromy, takže se dali hůř rozeznat, a Catherine doufala, že počet ohňů, které pozorovali v noci, je tak vysoký jen proto, aby jim nahnali strach. Aby se pronásledovatelé zdáli početnější.

„Takže jsou to určitě vojáci mého otce?“ zeptala se Ambrose.

„Ano. Ten v čele veze čtvercovou zástavu.“

Brigantáné měli čtvercové praporce, Pitorijci trojúhelníkové. Byli to tedy Brigantáné.

„Hádal bych, že je to tak jeden prapor,“ dodal Ambrose. „Dvě stovky mužů.“

„Dvě stovky!“ Catherine se sevřelo srdce a rozhlédla se po své skupince. Jich bylo dvacet. Ani za nejlepších podmínek by nemohli doufat ve vítězství... a tohle byly spíš ty nejhroší.

„Jaký máme náskok?“

„Přinejlepším půl dne.“

Půlden byl jako nic. Neměli čas zpomalit ani odpočívat. Jenže další noc už na nohou nevydrží. Už teď šli rychleji a dál, než si myslela, že je vůbec možné, mířili na západ přes planinu s nadějí dostat se na jih, do bezpečí. Byl to zoufalý nápad: počasí tady bylo drsné, kráčeli územím démonů a jejich jediným průvodcem byla třináctiletá Tash.

Na druhou stranu Tash zřejmě věděla, co dělá, a cestu zvládala dobře, stejně jako Catherinini nejvěrnější bělovlasí vojáci Rafyon a Geratan. Generál Davyon byl tak tvrdý a odhodlaný, jak se od velitele princovy osobní gardy dalo čekat. Pak tu bylo deset řadových vojáků. Sedm jejich, s vlasy obarvenými na bílo, aby dali najevo svou loajalitu, a tři Zaynovi modrovlasí. Dalšími členy skupinky byli kuchař a starý sluha, který zůstal v Rossarbu až do hořkého konce a pak se pokusil uprchnout s nimi, ale teď vypadal, že se každou chvíli zhroutí. Catherinina komorná Tanya, která s ní přišla z Brigantska, si na nic nestěžovala, ale očividně už sotva pletla nohama. I Catherine se podlamovala kolena. Pak tu byli Edyon a March. Ani jeden z nich nepatřil k bojovníkům, byli stejně staří jako Catherine a nepůsobili o nic silněji než ona.

Všichni se snažili vydat ze sebe to nejlepší, jenže teď se zdálo, že je to všechno k ničemu – muži jejího otce je dostihnou dřív, než jejich

skupinka stačí dorazit k okraji planiny. Nebo spíš než stačí urazit aspoň polovinu cesty přes pláň.

„Co udělají?“ zeptala se. Ambrose ještě před pár měsíci sám patřil k brigantským vojákům. Cvičil se s nimi, bydlel s nimi. Znal jejich uvažování.

Teď pokrčil rameny. „Jste v otevřené krajině, dobře na nás vidí. Mají nás jako na dlani. Pošlou za námi skupinu nejrychlejších jezdců.“

„Jak velkou skupinu?“

„Dost na to, aby bylo jisté, že nás porazí.“ Ambrose rozhlédl po jejich hloučku a hořce se zasmál. „Takže by stačilo pět chlapů.“

Starý Ambrose by nic tak cynického nikdy nevyslovil, ale možná se těšil na boj. To bylo přece motto brigantské armády: „Lepší boj než útěk.“ Lepší tasit meč proti bývalým kamarádům, než umrznout nebo se nechat zabít démonem.

Catherine ale bojovat nechtěla. Nechtěla prohrát. Vzpomínala na knihy o válkách, které četla. Když nad nimi sedávala v otcově knihovně, nikdy by ji nenapadlo, jak tohle sebevzdělávání jednou využije, ale těšilo ji pomýšlení, že by si to nikdy nedokázal představit ani její otec. Vzdělávání dívek – zvláště v bojových strategiích – mu vždycky připadalo jako zbytečný nesmysl. „Myslím, že pošlou dvojnásobek mužů, než je nás. Jak říkáš, budou si chtít pojistit vítězství.“

I kdyby se všichni vzdali, Brigantané je stejně pobijí. Kromě jí a Ambrose, je takové milosrdenství nečeká. Jsou zrádci a budou odvezeni do Brigantska, aby je tam před popravou mohli mučit.

„Proto musíš pryč.“ Ambrose se obrátil ke Catherine. Většinu hlavy měl obalenou šálou a kápí, viděla z něj jen oči a droboučké krystalky ledu v obočí a na dlouhých řasách. „Ty, Tash a generál Davyon se můžete dostat na jižní okraj planiny a dolů z ní, zatímco my je zdržíme. Tash vás povede. A generál tě ochrání.“

„Ne, já ostatní neopustím.“ *Neopustím tebe*, chtělo se Catherine říct, ale něco jí v tom zabránilo. Před pár týdny věřila, že Ambrose je mrtvý, a téměř ji to zlomilo. Nedokázala si ani představit, že by ho tady nechala bojovat a zemřít. Jedině kdyby šel s ní... Jenže pak by tu bojovali a zemřeli ostatní. Zavrtěla hlavou. „To neudělám.“

„Není jiná možnost.“

Viděla bolest v jeho očích. Protože chce utéct s ní? Nebo touží radši bojovat? „Vždycky je jiná možnost,“ vybuchla.

„Samozřejmě máte pravdu, Vaše Výsosti.“ Jeho tón zněl tak jízlivě, jak ho nikdy předtím mluvit neslyšela. „Máte na vybranou: utéct a dožít se příštího týdne, nebo zůstat a nechat se chytit, mučit a veřejně popravit. Vsadím se, že váš otec nechá vaši hlavu vystavit nějakým obzvlášť důmyslným způsobem.“

Ambrosova slova ji zamrazila u srdce. Její otec nechal mučit Ambrosova staršího bratra Tarquina, který trpěl celé dny, ne-li týdny, než ho zabili a poslali jeho hlavu a ruce, upevněné na kovový kříž, jako dárek princovi Zaynovi. Catherine věděla, že Ambrose si bratrovu smrt klade alespoň částečně za vinu.

Položila mu dlaň na hrudník a zadívala se mu do očí, plných bolesti a hněvu. „To, co můj otec udělal Tarquinovi a co by udělal mně, jen dokazuje, jaká je zrůda. Ale já nemůžu a nebudu jednat na základě strachu. Nechci umřít, nechci, abys umřel, a nechci nechat umřít svoje lidi. A co je důležitější – jsem jejich vůdce, jsem člověk, jehož mají následovat. Mám k nim povinnosti.“

„Nemáš povinnost s nimi umřít. Máš povinnost žít a bojovat dál, i když už oni budou mrtví.“

„Vím, že by za mě tihle muži položili životy, abych mohla uprchnout. Vím, že ty bys za mě bojoval a zemřel, Ambrosi. A něco ve mně touží uprchnout – přiznávám, že jsem vyděšená. Nechci se nechat chytit a mučit. Jenže je stejně nemůžu opustit.“

Ambrose chytil Catherininu dlaň v rukavičce. „Když chceš být vůdcem jiných, musíš čelit těžkým rozhodnutím. Někdy je třeba obětovat vojáky. Prohrát bitvu, abys vyhrála válku. A vůdce musí vždycky přezít... To je tvoje břemeno. Máš jejich životy ve svých rukou a někteří o ně přijdou. Pokud se s tím nedokážeš smířit, pak je nemůžeš vést.“

„Ano, ale nevěřím, že už jsme v takové situaci. Říkals, že máme půldenní náskok. Chci toho využít. Každou hodinu se čím dál víc ochlazuje a pro Brigantany je to stejný problém jako pro nás. Jsme hladoví, ale to oni taky. Najít jídlo pro dvě stě krků bude mnohem těžší než najít

ho pro dvacet. Můžou nás napadnout démoni, ale to Brigantány taky. A máme Tash, která zná Severní planinu líp než kdo jiný, včetně našich pronásledovatelů.“

„A proto povede tebe a Davyona do bezpečí,“ trval na svém Ambrose. „Vezmi si ten Zaynův dopis pro knížete Thelonia, který jsi dala Edyonovi, a doruč ho sama. Musíš se postarat o to, že se k němu ta depeše dostane.“ Znovu v jeho hlase zaslechla cynický podtón, když vyslovil Zaynovo jméno.

Catherine zavrtěla hlavou. Otočila se, zapotácěla se a opřela se znovu o hůl. „Dnes večer se rozhodnu. Do té doby zůstaneme pohromadě.“

„Večera se nedožijeme, pokud tedy značně nezrychlíme.“

„Tak tedy zrychlíme.“

Catherine se dál prodírala sněhem v čele skupiny. Motala se jí hlava a země se jí vlnila pod nohama. Potřebovala se najíst a napít a plášt sice měla z vlny a kožešiny, ale chlad si stejně nějak našel cestu k jejímu tělu. Popošla k Davyonovi. „Zrovna jsme se dohadovali se sirem Ambrosem, generále, jestli dokážeme pokračovat ostře až do soumraku. Pomozte mi ho prosím přesvědčit, že to zvládneme.“

Generál pohlédl na Ambrose, pak pokývl, zamumlal: „Jistě, Vaše Výsosti,“ a vyrázil.

Catherine musela dělat co nejdelší kroky, aby s ním udržela tempo. Dívala se do sněhu a snažila se klást nohy do jeho hlubokých stop.

Jedna.

Dvě.

Jedna.

Dvě.

Jedna.

Dvě.

Nezvedala hlavu, sledovala stopy ve sněhu. Bylo to jako sen. Sen, který trvá a trvá.

Uprostřed té noční můry zaslechla výkřik „Podívejte!“ a málem narazila do Davyona, který se před ní zastavil. Ambrose ukazoval za sebe. „Posílají za námi rychlý předvoj.“

Catherine zírala, ale stěží dokázala zaostřit pohled. „Kolik mužů?“

„Asi čtyřicet, jak jsi předpovídala,“ odvětil Ambrose.

„Moc mě neuklidňuje, že jsem měla dobrý odhad.“

„Takže přijmi, že i já mám dobrý odhad. Musíte s Tash vyrazit hned. Nečekat do večera.“

„Ne, musíme přestat žvanit a jít dál. Generále, vyrazte zase v čele.“ Když se Catherine obrátila, aby pokračovala v chůzi, země se s ní zhoupala a pak už necítila nic, jako by plula. Když se zase rozkoukala, viděla nad sebou Ambrosův obličej. Byla v jeho náruči, nesl ji. Jeho tělo proti jejímu bylo horké, jeho paže silné a pevné, a přece něžné. Věděla, že se jí to nejspíš jen zdá, že má halucinace z vyčerpání... ale byla to krásná halucinace. Kéž by to byla pravda. Kéž by ji skutečně držel v náruči. Opřela si hlavu o jeho hrud, ucítila jeho dech na tváři a zamumlala: „Tohle je lepší než chůze.“ Bylo to lepší než cokoli, co ji napadalo.

„Jsi vzhůru? Omdlelas.“

„Cože? Ne!“ Nebyl to trik její znavené mysli. Nesl ji. Catherine nechtěla být nejslabším článkem, který ostatní zpomaluje. „Můžu jít. Postav mě na zem. Kde mám hůl?“

„Má ji Tanya.“

„Dej mi ji a já půjdu.“

Ambrose neodpovídal.

„Postav mě na zem, když se budu opírat o hůl, zvládnou to.“

„Omdlela jsi, i když ses opírala o hůl.“

Jenže Catherine se v jeho náruči začala zmítat. Ambrose zakopl a pustil její nohy, takže se postavila a opřela se o něj. Zadávala se na zbytek skupinky. Je z nich nejslabší. Pak se zadávala na předvoj Brigantánů, který se k nim blížil jako černý šíp po sněhobílém podloží.

Zpomaluje je. To ona zavíní jejich smrt. Bylo to až k smíchu – Ambrose navrhoval, aby uprchla, jenže ona sotva stála na nohou.

Bylo tu ale něco, co jim mohlo pomoci. Ambrose pořád nesl ve vaku lahvičku purpurového dýmu démonů.

Catherine ho užila už v Rossarbu a milovala ten pocit síly, který jí dým propůjčil. Hodila oštěpem tak daleko, jako ještě nikdy předtím. Měla mizernou techniku, ale neuvěřitelnou sílu v paži. Z dýmu se jí to-

čila hlava, ale taky zostril její smysly a umožnil jí cítit nejrůznější věci. Třeba jak se jí princ Zayn dotýkal na zádech, jak opatrně rovnal její prsty na konci oštěpu. Jak se na ni díval Ambrose. Jak ho toužila poladit po tváři.

„Potřebuju být silnější. Rychlejší,“ řekla Ambrosovi. „Potřebuju si dát dým démonů.“

„Je to droga. Edyon se z ní zhroutil.“

„Já byla silnější. Vezmu si jen trochu.“

„Pak budeš dost silná na to, abys šla s Tash. Do bezpečí. My zůstaneme tady a budeme bojovat.“ Jako by Ambrose čekal jen na tuhle příležitost, jako by právě tohle opravdu chtěl.

Catherine zavrtěla hlavou. „Zůstaneme pohromadě. A jestli někdy opustím ostatní, ty pojeděš se mnou.“

Zíral na ni. „Jednou s nimi budu bojovat. Tomu nezabráníš.“

„Až se to stane, udělám všechno, co budu moct, abys zvítězil. Tady zvítězit nemůžeš.“

Ambrose sklopil hlavu, jako by uzavřeli dohodu. Vylovil z koženého vaku lahvičku s dýmem démonů. Purpurový kouř kroužil v nádobce a kontrastoval s pochmurnou šedí oblohy. Catherine uchopila těžkou teplou fiolu. Kouř v ní zakroužil rychleji a jako by v místech, kde se její dlaně dotýkaly skla, zhoustl.

Princezna odklopila korkovou zátku a nechala z hrdla lahve uniknout pramínek purpurového dýmu. Rychle zátku zase přirazila a naklonila se do kouře, zhluboka ho vdechla. Vklouzl jí do nosu, do úst. Zakroužil jí na jazyku, vplul do hrdla, rozehrál její tělo zevnitř. Tváře měla teplejší a brněly jí. Usmála se. Ten pocit horka byl božský. Uvolnila ramena. Napětí z ní vymizelo. Její slabé vyčerpané tělo začala naplňovat síla, pružnost, energie.

Vdechla další pramínek a otočila se k nepřátelským vojákům, kteří ji pronásledovali. Měla pocit, že si s nimi poradí hravě sama.

Ne! To je absurdní.

To s ní dělá ten dým. Musí se soustředit. A jít rychleji, o to jde. Podala lahvičku Ambrosovi, který si ji schoval do vaku na rameni a bedlivě Catherine pozoroval. „Jak ti je, Výsosti?“

„Mnohem tepleji a cítím se daleko silnější. Teď bych já mohla nést tebe, sire Ambrosi.“ Catherine se obrátila k Davyonovi. „Musíme jít. Kde je Tash?“

„Šla napřed, Vaše Výsosti. Dělá jí starosti počasí.“

Catherine si posměšně odfrkla. „Zatímco my si děláme starosti s Brigantány.“

„Tash tvrdí, že se blíží pořádná bouře. Chce nám najít úkryt.“

Obloha byla celý den šedivá a zamračená, ale teď mraky potemněly ještě víc, na severu byly skoro černé. Jedinou chabou útěchou bylo, že bouře zasáhne stejně tak Brigantány jako je.

Zase vyrazili po stopách, které zůstaly ve sněhu po Tash. Davyon šel v čele, Geratan a Rafyon pomáhali těm pomalejším. Většina mlčela, všechnu energii spotřebovali na pochod. Catherine vzala Tanyu za ruku a téměř svou komornou táhla za sebou.

Kéž by si všichni mohli vzít dým, jenže zabíral jen na hodně mladé. Ambrose a Tanya by z něj nic nezískali. Možná by ho ale mohla dát Edyonovi a Marchovi, uvažovala Catherine. Viděla, jak Edyon s jeho pomocí vyléčil Marche, jehož rány se zacelovaly přímo před jejíma očima, takže věděla, že oba jsou dost mladí, aby na ně účinkoval stejně záračně jako na ni. Jenže Edyon se po jeho vdechnutí nakonec zhroutil, a to nemohla riskovat. Co když dým působí na každého jinak? Jí na zhroucení rozhodně nebylo. Cítila se živá, plná energie. Mocná. Jako by takhle dokázala jít míle a míle.

Jít a přemýšlet – stačí, když bude dělat tohle. Měla před sebou ještě dlouhou cestu, kterou musí urazit, a spoustu věcí, o kterých potřebovala přemýšlet. Ne že by mohla zapomenout na válku. Ale občas byla úleva rozpomenout se na šťastnější časy.

Její vzpomínky se vrátily k vítězoslavné pouti celou Pitorií, od pobřeží do hlavního města, nádherné Tornie se zámekem s bílými věžemi. Viděla to před sebou naprosto jasně.

Koně, tanečníci a muzikanti.

Moje bílé květinčky, albinky.

Moje bílé šaty a šperky. Jak všechno jiskřilo na slunci. Muži, kteří si odbarvovali vlasy na bílo, aby dali najevo, že jsou mými stoupenci.

A první setkání se Zaynem.

Bála se, že by Zayn mohl být tak chladný a povýšený, jak ji varovala matka. Ale Zayn nebyl nikdy ani chladný, ani povýšený. Její matka se v něm mýlila.

Matko. Už celé dny jsem si na tebe ani nevzpomněla. Věděla jsi o té chystané válce? O otcových plánech? Víím, že bys mi to pověděla, kdyby ano. Tys věřila, že je můj snátek se Zaynem v zájmu obou zemí. Že mě s ním čeká budoucnost. Nemohla jsi předvídat tuble válku, protože ta nikomu nedává smysl. Válka kvůli dýmů démonů!

Jenže její otec útok naplánoval důkladně. Včetně toho, aby Catherinein bratr Boris a brigantský inkvizitor Noyes, kteří byli v Tornii údajně na svatbě, se svými muži napadli krále i všechny shromážděné šlechtice, kteří dorazili oslavovat princův snátek.

Tolik mužů už padlo. Král Arell byl raněn – kdo ví, jestli už svým zraněním nepodlehl?

A Pitorijci z té léčky obviňovali ji, Catherine. Jeden z nejmocnějších pitorijských šlechticů lord Farrow už volal po jejím uvěznění.

Farrow mě nenávidí.

Ale princ Zayn nevěřil, že bych o činech svého otce nebo Borise věděla.

Ochránil mě. A byl mi opravdu vděčný za moje varování.

To, jak ji učil držet oštěp. Jak něžně rovnal její prsty... Pomalu odlepil každý z nich a položil je na správná místa. Jak pevně stál, když se rozesmála a opřela se o něj, a cítila jeho sílu, ale taky svou. Tak jako teď.

Tolik věcí na Zaynovi se jí líbilo.

Jeho smysl pro humor. Jeho blas. Jeho čest.

Je ke mně laskavý. Respektuje mě. A je hezký. Z jistého úhlu pohledu dokonce krásný.

Ale ty jeho šaty. Vypadají skoro absurdně... skoro žensky, a přece nějak působí mužně. Modré hedvábí, modrý samet, někdy i modré kožešiny.

A modrá barva jeho pokožky, která vykukuje tam, kde jsou jeho kabátce a košile prostržžené.

Kde všechna ta modř končí?

Catherine se zasmála. Zayn se nepodobal žádnému z mužů, které kdy poznala.

Ne že by jich bylo moc. Vlastně jsem skoro žádné neznala. Kromě otce a bratrů a Noyese a pár vojáků z Královské gardy. A Ambrose.

A Ambrose. Byl tak hezký a dvorný, a přece se od Zayna tak lišil. Ambrose ji uchvátil, hned jak ho poprvé spatřila – před dvěma lety, když nastoupil ke Královské gardě. Samozřejmě si nikdy nenamlouvala, že by někdy mohli být spolu. Ambrose byl urozený, jenže ne natolik, aby ho její rodiče někdy mohli považovat za vhodného nápadníka pro ni, princeznu. Mohla ho obdivovat jen z dálky. Cokoli jiného by ohrozilo životy jich obou. Jeho víc než její.

Teď se ale situace změnila. Už se nemusela řídit otcovými pravidly a Zayn po ní nevyžadoval splnění slibu manželství. Může se rozhodnout sama za sebe.

„Tash se vrátila, Vaše Výsosti,“ ozvala se Tanya a zatahala Catherine za rukáv.

Děvče přešlapovalo ve sněhu. Sahala Ambrosovi sotva po prsa. Byla ještě dítě, stěží na začátku dospívání, ale dokázala putovat sněhem urputně a neúnavně jako lovecký pes. Plavé dredy měla dívka stažené v týle a nos a ústa zakrytá šátkem. Teď si ho odtáhla a bylo vidět, že se mračí. „Doufala jsem, že se dostaneme ke stromům a schováme se mezi nima, než přijde bouřka, ale všichni jsou tak pomalí.“

Pronásledovatelé byli jako černé tečky na sněhu v dálce, o něco blíž než předtím, ale ne o moc. Kdyby se Catherinini lidé stačili dostat k lesu, než se spustí bouřka, mohlo by je to zachránit. V lese budou chráněni před větrem, sníh tam nebude tak hluboký. A Brigantány na otevřené pláni bouřka zpomalí.

„Musíme přidat,“ zavelela Catherine, právě když jí na tváře dopadly první jemné vločky mokrého sněhu. „Hlavně se všichni držte pohromadě.“ A vyrazila do počínající vánice.

Tash

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

Tash se té chásky potřebovala zbavit. Byli úplně k ničemu. Kdyby šla jen s Gravellem, dostali by se mezi stromy už dávno. Jenže Gravel s ní není. Je mrtvý a brzy budou mrtví i všichni ostatní. Brigantani je pobíjí do jednoho.

Mohla by se dostat do lesa sama.

To by zvládla jako nic.

I poslepu a s jednou rukou svázanou za zády.

Mohla by je předběhnout a dostat se mezi stromy. A pak je setřást úplně a zamířit do Pravontu a dál na jih.

Jenže co pak? Kam bych šla?

Gravell byl její rodinou. Jejím přítelem. Jejím vším. Nikoho jiného neměla. Když zavřela oči, viděla jeho tělo ležící na zemi s oštěpem zabodnutým do prsou a krví, která se mu rozlévala po kabátci. Zemřel v bitvě o Rossarb, když se jí snažil zachránit. Obětoval se, aby se Tash dostala pryč.

Rozbrečela se pokaždé, když si na Gravella vzpomněla, a teď hrozilo, že slzy vyhrknou znovu. Místo toho ji na tvářích zastudil sníh. Mraky nad její hlavou byly temně šedé a na severu černé, zvedal se vítr a lehké sněžení už stačilo zhoustnout. Tohle byla letní bouřka. Bývají zlé, ale netrvají víc než den. Nicméně byla tady a oni se pořád nedostali mezi stromy.

Tash se ohlédl, aby zjistila, co ostatní. No, možná nejsou všichni tak k ničemu. Princezna rázovala v čele a vypadala plná sil, stejně jako Ambrose, Rafyon, Geratan a generál – koneckonců to byli vojáci. Zato ti další vypadali, že se každou chvílí zhroutí.

Rafyon na ni zamával, ať na něj počká. Ten jí byl ze všech nejbližší. To on ji odnesl z Rossarbu po tom, co zabili Gravella. Ale Tash mu nic nedlužila. Otočila se k němu zády a zadívala se na stromy. Může tam být za chvíli. Rozdělá si ohniček a zahřeje se u něj dřív, než padne soumrak.

„Bouřka už je tady!“ zakřičel na ni Rafyon ve větru, když ji dohonil.

Tash se ani neobtěžovala protočit panenky.

„Musíme se držet pohromadě,“ nabádal ji. „Nechci tě ztratit z dohledu.“

„Bude to mnohem horší. Měli byste ty slabší nechat tady,“ navrhla. „Stejně budete mít kliku, jestli vás nedoženou Brigantani. Utýct zvládnou jen ty nejrychlejší.“

„Nikoho nebudeme nikde nechávat.“

„Buď nechte umřít slabší, nebo umřou všichni.“ Rafyon se zamračil, když to vyslovila. „Nekoukej se na mě tak. Víš, že mám pravdu. Stejně je to všechno k ničemu. Natáhnete všichni bačkory, ať se dostanete včas mezi stromy, nebo ne. A všichni si to zasloužíte.“

„Tash.“ Rafyon jí položil dlaň na paži, ale ona před ním ucukla a vykřikla: „Nesahej na mě! Nemusím s váma zůstat. To kvůli vám je Gravell po smrti. Kvůli vám ho trefili oštěpem a nechali jsme ho tam. Proti tomu nikdo neprotestoval, co? Nikdo tam nezůstal, aby mu pomoh. Doufám, že všichni umřete.“

Nevěděla, proč to řekla. Nechtěla, aby Rafyon umřel. Měla ho docela ráda. A princeznu Catherine. A Edyona. Tanyu moc ne, ale taky nechtěla, aby umřela. Ale stejně to nebylo fér. Gravell byl mrtvý a mohli za to oni. Cítila, že začíná brečet, takže se otočila k Rafyonovi zády a zadívala se na sever, nechala vítr, aby jí bičoval obličej.

„Gravella je mi líto, Tash. Ale zabili ho Brigantani, ne my.“

„Ne! Ne! Umřel kvůli vašemu pitomému bojování. Všichni za to můžete. A teď dostanete, co si zasloužíte.“ A jestli zůstane, umře s nimi.

Zabijí ji Brigantani, nebo, to spíš, umrzne ve vánici. Neměli správné oblečení, neměli dost zbraní ani zásoby, neměli nic. Jestli se dostane mezi stromy, rozdělá oheň, uloví pár králíků, zahřeje se a nají se. To bylo jen rozumné.

Když s nimi zůstanu, nikomu to nepomůže.

To není zbabělost. Není to špatný.

Je to rozumný.

Gravell by mi taky poradil, abych je opustila. Řekl by, ať se na ně vyseru a neoblížím se napravo ani nalevo.

„Tash,“ ozval se zase Rafyon.

„Nech mě na pokoji!“ A rozběhla se pryč.

Neoblížej se.

Nemůžeš jim pomoci.

Nic jim nedlužíš.

Přidala.

Dostat se ke stromům. Jen se dostat ke stromům.

Ztěžka dýchala, plakala a sníh jí hustě zasypával obličej. Vítř fícel a obloha byla šedivá. Kolem všechno jen bílé a šedé.

Všchno až na sníh pod jejíma nohama.

Ten sníh měl rudý nádech. Rudou barvu doupěte démona.

A Tash vběhla přímo do něj.

Ambrose

SEVERNÍ PLANINA, PITORIE

Ambrose se ztěžka vlekl dál. Věděl, že by měl cítit víc – měl by být pozornější, nejspíš i vystrašenější. Jenže si uvědomoval jen to, že je unavený – unavený do morku kostí, promrzlý, hladový. Vytřel si sních z očí a zadíval se do vánice. Neviděl nic než šedivé postavy, které se plahočily sněhem před ním. Bílá. Barva, kterou si princezna Catherine zvolila za svou, když přijela do Pitorie. Měl bílé po krk! Princezny ne, to nikdy. Pořád byla jako dřív, teď ještě víc sama sebou, když se zbavila své rodiny a všech brigantských omezení. Jinak měl ale po krk všeho. Tohohle místa, bojů, nedostatku odpočinku, po krk všeho toho umírání a bolesti a ztrát. Někdy se mu chtělo všechno vzdát, ale něco jako by ho pohánělo dál.

Bouře trochu ustala a šedivé postavy před ním byly zřetelnější, ale pár jich zabočilo moc doprava – mezi nimi byla i Catherine – a ti za nimi ztráceli jejich stopy. Ambrose se otočil na Rafyona a zakřičel: „Rozdělujeme se! Musíme...“ Vtom ho rozptýlil pohled na postavu běžící proti nim.

Nebo spíš postavičku. Tash.

A za ní se hnalo něco rychlého – něco rudého.

„Démon!“ zajčela Tash, když se řítila k nim.

Ambrose tasil meč a zařval na Rafyona: „Sežeň všechny dohromady!“